A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2020. március 19.*

„Előzetes döntéshozatal – Büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – Büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet hiányában megindított, jogellenesen szerzett vagyon elkobzása iránti eljárás – 2014/42/EU irányelv – Hatály – 2005/212/IB kerethatározat”

A C-234/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Sofiyski gradski sad (szófiai városi bíróság, Bulgária) a Bírósághoz 2018. április 3-án érkezett, 2018. március 23-i határozatával terjesztett elő

a **Komisia za protivodeystvie na koruptsiyata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imushtestvo**

és

BP,

AB,

PB,

a **„Trast B” OOD**,

az **„Agro In 2001” EOOD**,

az **„ACounT Service 2009” EOOD**,

az **„Invest Management” OOD**,

az **„Estate” OOD**,

a **„Bromak” OOD**,

a **„Bromak Finance” EAD**,

a **„Viva Telekom Bulgaria” EOOD**,

a **„Balgarska Telekomunikationna Kompania” AD**,

a **„Hedge Investment Bulgaria” AD**,

* Az eljárás nyelve: bolgár.

a **„Kemira” OOD**,

a **„Dunarit” AD**,

a **„Technologichen Zentar-Institut Po Mikroelektronika” AD**,

az **„Evrobild 2003” EOOD**,

a **„Technotel Invest” AD**,

a **„Ken Trade” EAD**,

a **„Konsult Av” EOOD**,

a **Louvrier Investments Company 33 SA**,

az **EFV International Financial Ventures Ltd**,

az **Interv Investment SARL**,

a **LIC Telecommunications SARL**,

a **V Telecom Investment SCA**,

a **V2 Investment SARL**,

az **Empreno Ventures Ltd**

között,

a **Corporate Commercial Bank**, felszámolás alatt,

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Prechal tanácselnök, K. Lenaerts, a Bíróság elnöke, R. Silva de Lapuerta, a Bíróság elnökhelyettese, a harmadik tanács bíráiként eljárva, L. S. Rossi (előadó) és J. Malenovský bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: M. Aleksejev egységvezető,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. június 5-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Komisia za protivodeystvie na koruptsiyata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imushtestvo képviseletében P. Georgiev és N. Kolev, meghatalmazotti minőségben,

– BP képviseletében L. E. Karadaliev advokat,

– AB képviseletében S. A. Stoyanov advokat,

– PB képviseletében D. V. Kostadinova és S. Pappas advokati,

– a „Trast B” OOD képviseletében S. A. Stoyanov advokat,

– a „Dunarit” AD képviseletében T. S. Trifonov advokat,

– a Corporate Commercial Bank, felszámolás alatt, képviseletében K. H. Marinova és A. N. Donov, meghatalmazotti minőségben,

– a bolgár kormány képviseletében L. Zaharieva és T. Mitova, meghatalmazotti minőségben,

– a cseh kormány képviseletében M. Smolek, J. Vláčil és A. Kasalická, meghatalmazotti minőségben,

– Írország képviseletében J. O'Connor, M. Browne, C. Durnin, M. Berry és M. A. Joyce, meghatalmazotti minőségben, segítőik: D. Dodd BL, B. Murray és N. Butler SC,

– az Európai Bizottság képviseletében R. Troosters és Y. G. Marinova, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2019. október 31-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a bűncselekmény elkövetési eszközeinek és az abból származó jövedelemnek az Európai Unión belüli befagyasztásáról és elkobzásáról szóló, 2014. április 3-i 2014/42/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 127., 39. o.; helyesbítés: HL 2014. L 138., 114. o.) értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet a Komisia za protivodeystvie na koruptsiyata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imushtestvo (a korrupció elleni küzdelem és a jogellenesen szerzett vagyon elkobzásának bizottsága, Bulgária; a továbbiakban: vagyonelkobzási bizottság) és BP, illetve a feltételezhetően BP-vel kapcsolatban vagy BP ellenőrzése alatt álló, több természetes és jogi személy között, a BP és e személyek által jogellenes szerzett vagyon elkobzása iránti kérelem tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2005/212/IB kerethatározat

3 A bűncselekményből származó jövedelmek, vagyon és az elkövetéshez használt eszközök elkobzásáról szóló, 2005. február 24-i 2005/212/IB tanácsi kerethatározat (HL 2005. L 68., 49. o.) (1), (5) és (10) preambulumbekezdésének szövege a következő:

„(1) A határokon átnyúló szervezett bűnözés fő indítéka az anyagi haszonszerzés. Következésképpen, az ilyen bűncselekmények megelőzésére és leküzdésére irányuló törekvések akkor lehetnek hatékonyak, ha azok a bűncselekményekből származó jövedelmek felkutatására, biztosítására, lefoglalására és elkobzására összpontosítanak. Ezt azonban – többek között – a tagállamok erre a területre vonatkozó jogszabályai közötti eltérések megnehezítik.

[…]

(5) [Az Európai Unió Tanácsa] által 2000. március 27-én jóváhagyott, „A szervezett bűnözés megelőzése és ellenőrzése: az Európai Unió stratégiája az új évezredre” címet viselő, 2000. évi cselekvési terv 19. ajánlásának megfelelően meg kell vizsgálni egy olyan eszköz szükségességének lehetőségét, amely – figyelembe véve a tagállamok bevált gyakorlatát és tiszteletben tartva az alapvető jogelveket – bevezeti az enyhítés lehetőségét a büntetőjog, a polgári jog vagy pénzügyi jog területén a szervezett bűnözéssel kapcsolatos jogsértés miatt elítélt személyek által birtokolt eszközök eredetével kapcsolatos bizonyítási teher vonatkozásában.

[…]

(10) Ezen kerethatározat célja annak biztosítása, hogy valamennyi tagállam rendelkezzen a bűncselekményekből származó jövedelmek elkobzására vonatkozó hatékony szabályokkal, többek között a szervezett bűnözéssel kapcsolatos jogsértés miatt elítélt személyek által birtokolt eszközök eredetével kapcsolatos bizonyítási teher vonatkozásában. Ezen kerethatározat a bűncselekményekből származó jövedelmek elkobzására és a pénzeszközök megosztására vonatkozó határozatoknak az Európai Unión belüli kölcsönös elismeréséről szóló dán kerethatározat-tervezethez kapcsolódik, melynek benyújtására a kerethatározat-tervezettel azonos időpontban kerül sor.”

4 E kerethatározat 1. cikkének első négy francia bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„E kerethatározat alkalmazásában:

– »bűncselekményből származó jövedelem« bűncselekményből származó bármely gazdasági előny. A bűncselekményből származó jövedelem a vagyon bármely, a következő francia bekezdésben meghatározott fajtáját magában foglalhatja,

– »vagyon« mindennemű vagyon, beleértve az anyagi vagy eszmei, ingó vagy ingatlan javakat, valamint az ilyen vagyonnal kapcsolatos jogcímet és az abban való érdekeltséget igazoló okiratokat és okmányokat,

– »elkövetési eszközök« bármilyen vagyontárgy, amit bűncselekmény vagy bűncselekmények elkövetéséhez bármely módon, részben vagy egészben használtak vagy használni szándékoztak,

– »elkobzás« bűncselekménnyel vagy bűncselekményekkel kapcsolatos eljárás eredményeképpen bíróság által hozott szankció vagy intézkedés, amely végleges tulajdonvesztést eredményez,

[…]”.

5 Az említett kerethatározat „Elkobzás” című 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok megteszik a szükséges lépéseket annak érdekében, hogy képesek legyenek – akár egészben, akár részben – az egy évet meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmények elkövetési eszközeinek, illetőleg a bűncselekményekből származó jövedelmeknek, vagy az ilyen jövedelmekkel megegyező értékű vagyonnak az elkobzására.

(2) Az adóügyi bűncselekmények vonatkozásában a tagállamok a büntetőeljárástól eltérő más eljárásokat is alkalmazhatnak annak érdekében, hogy az elkövetőt megfosszák a bűncselekményből származó jövedelmektől.”

6 Ugyanezen kerethatározat „Kiterjesztett elkobzási hatáskör” című 3. cikke (2) bekezdésének c) pontja és (4) bekezdése szerint:

„(2) A tagállamok megteszik az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy lehetővé tegyék az e cikk értelmében való elkobzást legalább abban az esetben:

[…]

c) amennyiben megállapításra kerül, hogy a vagyon értéke nincsen arányban az elítélt személy jogszerű bevételével, és egy nemzeti bíróság meghatározott tények alapján teljes mértékben meg van győződve arról, hogy a kérdéses vagyon az elítélt személy bűncselekményeiből származik.

[…]

(4) A tagállamok a büntetőeljárástól eltérő, más eljárásokat is alkalmazhatnak annak érdekében, hogy az elkövetőt megfosszák az ilyen vagyontól.”

7 A 2005/212 kerethatározat 4. cikke előírja:

„A tagállamok megteszik az annak biztosításához szükséges lépéseket, hogy a 2. és 3. cikk hatálya alá tartozó intézkedések által érintett érdekelt felek jogaik megőrzése érdekében hatékony jogorvoslati lehetőségekkel rendelkezzenek.”

8 E kerethatározat 5. cikke értelmében:

„E kerethatározat nem érinti az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikkében biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek – ideértve különösen az ártatlanság vélelmét – tiszteletben tartásának a kötelezettségét.”

9 A kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése szerint:

„A tagállamok meghozzák azokat az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy ennek a kerethatározatnak legkésőbb 2007. március 15-ig megfeleljenek.”

A 2006/783/IB kerethatározat

10 A kölcsönös elismerés elvének a vagyonelkobzást elrendelő határozatokra történő alkalmazásáról szóló, 2006. október 6-i 2006/783/IB tanácsi kerethatározat (HL 2006. L 328., 59. o.) (8) preambulumbekezdése értelmében:

„E kerethatározat célja, hogy megkönnyítse a tagállamok közötti együttműködést a vagyon elkobzására irányuló határozatok kölcsönös elismerése és végrehajtása tekintetében annak érdekében, hogy egy tagállam elismerje, és saját területén végrehajtsa az egy másik tagállam büntetőügyekben illetékes bírósága által hozott vagyonelkobzást elrendelő határozatokat. E kerethatározat kapcsolódik a [2005/212] kerethatározathoz. A fenti kerethatározat célja annak biztosítása, hogy valamennyi tagállam rendelkezzen a bűncselekményekből származó jövedelmek elkobzására vonatkozó hatékony szabályokkal, többek között a szervezett bűnözéssel kapcsolatos bűncselekmény miatt elítélt személyek által birtokolt eszközök eredetével kapcsolatos bizonyítási teher vonatkozásában.”

A 2014/42 irányelv

11 A 2014/42 irányelv (9), (22) és (23) preambulumbekezdése:

„(9) Ezen irányelv célja [a pénzmosásról, valamint a bűncselekményhez felhasznált eszközök és az abból származó jövedelmek azonosításáról, felkutatásáról, befagyasztásáról, lefoglalásáról és elkobzásáról szóló, 2001. június 26-i 2001/500/IB tanácsi kerethatározat (HL 2001. L 182., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 4. kötet, 158. o.)] és a [2005/212] kerethatározat rendelkezéseinek módosítása és kiterjesztése. Azon tagállamok tekintetében, amelyekre nézve ezen irányelv kötelező, részben fel kell váltani az említett kerethatározatokat.

[…]

(22) Ez az irányelv minimumszabályokat határoz meg. Ez az irányelv nem akadályozza meg a tagállamokat abban, hogy a nemzeti jogukban – többek között például a nemzeti joguk bizonyításra vonatkozó szabályai tekintetében – szélesebb hatásköröket biztosítsanak.

(23) Ezen irányelv azon bűncselekményekre alkalmazandó, amelyek az ezen irányelvben felsorolt jogi eszközök hatálya alá tartoznak. E jogi eszközök hatályán belül a tagállamoknak a kiterjesztett hatályú elkobzást kell alkalmazniuk legalább az ezen irányelvben meghatározott bűncselekmények esetében.”

12 Ezen irányelv 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ez az irányelv minimumszabályokat állapít meg a vagyon esetleges későbbi elkobzás céljából történő befagyasztása, valamint a büntetőügyekben elrendelt vagyonelkobzás tekintetében.

(2) Ez az irányelv nem érinti azokat az eljárásokat, amelyeket a tagállamok a szóban forgó vagyon elkobzásának céljából alkalmazhatnak.”

13 Az említett irányelv 2. cikke szerint:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

1. »bűncselekményből származó jövedelem«: közvetlenül vagy közvetve bűncselekményből származó bármely gazdasági előny, amely a vagyon bármely fajtáját magában foglalhatja, beleértve a közvetlenül a bűncselekményből származó jövedelemnek a későbbi újrabefektetését vagy átalakítását, és bármely értékkel bíró hasznot;

2. »vagyon«: mindennemű vagyon, beleértve az anyagi vagy eszmei, ingó vagy ingatlan javakat, valamint az ilyen vagyonnal kapcsolatos jogcímet és az abban való érdekeltséget igazoló okmányokat vagy okiratokat,

3. »elkövetési eszközök«: bármilyen vagyontárgy, amelyet bűncselekmény vagy bűncselekmények elkövetéséhez bármely módon, részben vagy egészben használtak vagy használni szándékoztak;

4. »elkobzás«: valamely bűncselekménnyel kapcsolatban bíróság által elrendelt végleges tulajdonvesztés;

5. »befagyasztás«: a vagyon átruházásának, megsemmisítésének, átalakításának, az azzal való rendelkezésnek vagy a vagyon mozgásának ideiglenes megtiltása, illetve a vagyon feletti felügyelet vagy ellenőrzés ideiglenes átvétele;

6. »bűncselekmény«: a 3. cikkben felsorolt jogi eszközök hatálya alá tartozó bűncselekmény.”

14 A 2014/42 irányelv 3. cikke a következőképpen szól:

„Ez az irányelv a következők hatálya alá tartozó bűncselekményekre alkalmazandó:

a) Egyezmény az Európai Unióról szóló szerződés K.3. cikke (2) bekezdésének c) pontja alapján, az Európai Közösségek tisztviselőit és az Európai Unió tagállamainak tisztviselőit érintő korrupció elleni küzdelemről [(HL 1997. C 195., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 8. kötet, 136. o.)] […];

b) a Tanács 2000. május 29-i 2000/383/IB kerethatározata az euro bevezetésével kapcsolatos pénzhamisítás elleni, büntetőjogi és egyéb szankciókkal megvalósuló védelem megerősítéséről [(HL 2000. L 140., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 1. kötet, 187. o.)];

c) a Tanács 2001. május 28-i 2001/413/IB kerethatározata a nem készpénzes fizetőeszközökkel összefüggő csalás és hamisítás elleni küzdelemről [(HL 2001. L 149., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 6. kötet, 123. o.)];

d) a [2001/500] kerethatározat;

e) a Tanács 2002. június 13-i 2002/475/IB kerethatározata a terrorizmus elleni küzdelemről [(HL 2002. L 164., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 18. o.)];

f) a Tanács 2003. július 22-i 2003/568/IB kerethatározata a magánszektorban tapasztalható korrupció elleni küzdelemről [(HL 2003. L 192., 54. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 182. o.)];

g) a Tanács 2004. október 25-i 2004/757/IB kerethatározata a tiltott kábítószer-kereskedelem területén a bűncselekmények tényállási elemeire és a büntetésekre vonatkozó minimumszabályok megállapításáról [(HL 2004. L 335., 8. o.)];

h) a Tanács 2008. október 24-i 2008/841/IB kerethatározata a szervezett bűnözés elleni küzdelemről [(HL 2008. L 300., 42. o.)];

i) az Európai Parlament és a Tanács 2011. április 5-i 2011/36/EU irányelve az emberkereskedelem megelőzéséről, és az ellene folytatott küzdelemről, az áldozatok védelméről, valamint a 2002/629/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról [(HL 2011. L 101., 1. o.)];

j) az Európai Parlament és a Tanács 2011. december 13-i 2011/93/EU irányelve a gyermekek szexuális bántalmazása, szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni küzdelemről, valamint a 2004/68/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról [(HL 2011. L 335., 1. o.)];

k) az Európai Parlament és a Tanács 2013. augusztus 12-i 2013/40/EU irányelve az információs rendszerek elleni támadásokról és a 2005/222/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról [(HL 2013. L 218., 8. o.)];

valamint egyéb olyan jogi eszközök, amelyek kifejezetten előírják, hogy ezt az irányelvet kell alkalmazni az azokban harmonizált bűncselekményekre.”

15 A 2014/42 irányelv „Elkobzás” című 4. cikke a következőket mondja ki:

„(1) A tagállamok meghozzák az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy – a bűncselekmény elkövetése miatti bűnösséget megállapító jogerős ítélettől függően, amelynek meghozatalára a terhelt távollétében lefolytatott eljárás keretében is sor kerülhet –, lehetővé tegyék az elkövetési eszközök és a bűncselekményből származó jövedelem, vagy az ilyen elkövetési eszközök vagy jövedelem értékének megfelelő vagyon egészben vagy részben történő elkobzását.

(2) Amennyiben az (1) bekezdés szerinti elkobzás nem lehetséges, legalább azokban az esetekben, amikor az elkobzás a gyanúsított vagy vádlott betegsége vagy szökése miatt vált lehetetlenné, a tagállamok meghozzák az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy lehetővé tegyék az elkövetési eszközöknek és a bűncselekményből származó jövedelemnek az elkobzását azokban az ügyekben, amelyekben a büntetőeljárást olyan bűncselekmények miatt indították meg, amelyek közvetve vagy közvetlenül valószínűleg gazdasági hasznot eredményeznek, és az ilyen eljárás elítélést eredményezett volna, ha a gyanúsított vagy vádlott meg tudott volna jelenni a bíróság előtt.”

16 Ugyanezen irányelv „Kiterjesztett hatályú elkobzás” című 5. cikkének (1) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„A tagállamok elfogadják az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy lehetővé tegyék az olyan bűncselekmény elkövetése miatt elítélt személy tulajdonában lévő vagyon egészben vagy részben történő elkobzását, amely közvetve vagy közvetlenül valószínűleg gazdasági hasznot eredményez, amennyiben az ügy körülményei, köztük a konkrét tények és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján – így például annak alapján, hogy a vagyon értéke nem áll arányban az elítélt személy jogszerű jövedelmével – a bíróság úgy véli, hogy a szóban forgó vagyon bűncselekményből származik.”

17 Az említett irányelv 6. cikkének (1) bekezdése ekként rendelkezik:

„A tagállamok meghozzák az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy lehetővé tegyék az olyan, bűncselekményből származó jövedelem vagy az annak megfelelő értékű más vagyon elkobzását, amelyet – közvetlenül vagy közvetve – a gyanúsított vagy vádlott harmadik felekre ruházott át, vagy amelyet harmadik felek a gyanúsítottól vagy vádlottól szereztek, legalább azokban az esetekben, amikor az említett harmadik feleknek konkrét tények és körülmények alapján tudomásuk volt, vagy tudomásuk kellett, hogy legyen arról, hogy az átruházás vagy a szerzés célja az elkobzás elkerülése volt, ideértve azt is, hogy az átruházásra vagy szerzésre ingyenesen vagy a piaci értéknél jelentősen alacsonyabb összeg ellenében került sor.”

18 A 2014/42 irányelv 8. cikkének (1) bekezdése szerint:

„A tagállamok meghozzák az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy az ezen irányelv alapján előírt intézkedések által érintett személyek – jogaik védelme érdekében – rendelkezzenek a hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való joggal.”

19 Ezen irányelv 14. cikke szerint:

„(1) Ezen irányelv felváltja […] a [2005/212] kerethatározat 1. cikkének első négy francia bekezdését és 3. cikkét azon tagállamok tekintetében, amelyekre nézve ezen irányelv kötelező, az e kerethatározatoknak a nemzeti jogba történő átültetésére vonatkozó határidővel kapcsolatos tagállami kötelezettségek sérelme nélkül.

(2) Azon tagállamok tekintetében, amelyekre nézve ez az irányelv kötelező, a [2005/212 kerethatározatnak] az (1) bekezdésben említett rendelkezéseire való hivatkozásokat az ezen irányelvre való hivatkozásként kell értelmezni.”

A bolgár jog

Az elkobzásról szóló törvény

20 A Zakon za protivodeystvie na korupsiata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imushtestvo (a korrupció elleni küzdelemről és a jogellenesen szerzett vagyon elkobzásáról szóló törvény) által történő 2018. január 19-i hatályon kívül helyezése előtt a 2012. november 19-én hatályba lépett Zakon za otnemane v polza na darzhavata na nezakonno pridobito imushtestvo (a jogellenesen szerzett vagyonnak az állam javára történő elkobzásáról szóló törvény; a DV 2012. május 18-i 38. száma; a továbbiakban: elkobzásról szóló törvény) 1. cikke a következőképpen rendelkezett:

„(1) E törvény célja, hogy szabályozza a jogellenesen szerzett vagyon elkobzására vonatkozó feltételeket és eljárásokat.

(2) Az (1) bekezdés szerinti jogellenesen szerzett vagyonnak minősül az a vagyon, amelynek szerzése tekintetében nem állapítható meg törvényes forrás.”

21 Az elkobzásról szóló törvény 2. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„Az e törvény szerinti eljárást az ellenőrzött személlyel és/vagy a vele kapcsolatban álló személyekkel szemben folyamatban lévő büntetőeljárástól függetlenül kell lefolytatni.”

22 E törvény 5. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A [vagyonelkobzási bizottsága] független, szakértő és állandó nemzeti hatóság.”

23 Az említett törvény 21. cikke így rendelkezett:

„(1) A [vagyonelkobzási bizottság] akkor indítja meg az e törvény értelmében vett eljárást, ha alapos gyanú merül fel valamely vagyon jogellenes megszerzése vonatkozásában.

(2) Alapos a gyanú, ha a nyomozás során lényeges szabálytalanságok mutatkoznak a gyanúsított birtokában lévő vagyont illetően.”

24 Az elkobzásról szóló törvény 22. cikkének (1) bekezdése kimondta:

„A 21. cikk (2) bekezdése szerinti vizsgálat az illetékes területi igazgatóság igazgatójának határozatával indul meg, ha valamely személyt az alábbi rendelkezések szerinti bűncselekmények elkövetésével vádolnak:

[…]

8. a [Nakazatelen kodeks (büntető törvénykönyv)] 201–203. cikke;

[…]”.

25 E törvény 66. cikke a következőképpen rendelkezett:

(1) Elkobzás alá esik az a vagyon, amelyet a vizsgálat alá vont személy jogi személyre ruházott át, vagy a jogi személy tőkéjébe pénzbeli vagy más hozzájárulásként vitt be, ha azok a személyek, akik a jogi személyt irányítják vagy ellenőrzik, tudták, vagy a körülményekből feltételezhették, hogy a vagyont jogellenesen szerezték.

(2) Elkobzás alá esik a vizsgálat alá vont személy, vagy a vizsgálat alá vont személlyel kapcsolatban álló személyek vagy általuk együttesen ellenőrzött jogi személy jogellenes szerzett vagyona is.

[…]”.

26 Az említett törvény 75. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A jogellenesen szerzett vagyon állam javára történő elkobzása iránti kérelmet a bírósághoz a nyomozással érintett személlyel és a 64., 65., 66., 67. és 71. cikkben említett személyekkel szemben kell benyújtani.”

27 Ugyanezen törvény 76. cikkének (2) bekezdése kimondta:

„A nyomozással érintett személy, valamint a 64., 65., 66., 67. és 71. cikkben említett személyek az eljárásban alperesek.”

28 Az elkobzásról szóló törvény 80. cikke ekként rendelkezett:

„Az e szakaszban nem szabályozott kérdésekre a Grazhdanski-protsesualen kodeks [(polgári perrendtartás)] rendelkezései vonatkoznak.”

A polgári perrendtartás

29 A polgári perrendtartás 17. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A bíróság határoz a jogvita eldöntése szempontjából releváns valamennyi kérdésben, azon kérdés kivételével, hogy bűncselekményt követtek-e el.”

A büntető törvénykönyv

30 A büntető törvénykönyv 53. cikke kimondja:

„(1) A büntetőjogi felelősségtől függetlenül el kell kobozni az állam javára:

a) az elkövető tulajdonában álló dolgokat, amelyeket a szándékos bűncselekmény elkövetéséhez eszközül használtak, vagy arra szántak;

b) az elkövető tulajdonában álló dolgokat, amelyekre a szándékos bűncselekményt elkövették, amennyiben az elkobzást e törvénykönyv különös része kifejezetten előírja.

(2) Az állam javára el kell kobozni továbbá:

a) azokat a dolgokat, amelyekre a bűncselekményt elkövették vagy az elkövetéshez eszközül használtak, amelynek birtoklása jogszabályba ütközik, és

b) a bűncselekmény elkövetésével létrejött dolgokat, amennyiben azokat nem kell visszafizetni vagy visszaszolgáltatni. Amennyiben a megszerzett dolgok nem lelhetők fel vagy azokat elidegenítették, a vagyonelkobzást az értéküknek megfelelő összegben kell elrendelni.”

31 E törvénykönyv 201. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Aki a feladatkörében rábízott, illetve megőrzésre vagy kezelésbe adott idegen pénzeszközt, vagyont vagy más dolgot eltulajdonít, hűtlen kezeléssel elkövetett sikkasztás miatt nyolc évig terjedő szabadságvesztés-büntetéssel büntetendő, és a bíróság elrendelheti az elkövető vagyonának feléig terjedő vagyonelkobzást, illetve a jogoktól való megfosztást […]”

32 Az említett törvénykönyv 203. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A tisztségviselői minőségben elkövetett, különösen súlyos sikkasztás tíz évtől húsz évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

33 2014 júliusában a Sofiyska gradska prokuratura (szófiai városi ügyészség, Bulgária) arról tájékoztatta a vagyonelkobzási bizottságot, hogy BP ellen egy bolgár bank felügyelőbizottságának elnökeként minőségében büntetőeljárást indítottak amiatt, hogy 2011 decemberétől 2014. június 19-ig felbújtóként más személyeket szándékosan a büntető törvénykönyv 201. cikke és 203. cikkének (1) bekezdése szerinti bűncselekmény elkövetésére bírt rá, mégpedig hogy az említett bank tulajdonában álló pénzeszközöket eltulajdonítsanak, összesen 205 millió bolgár leva (BGN) (hozzávetőleg 105 millió euró) elkövetési értékben.

34 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy e büntetőeljárások folyamatban vannak, ezért még nem hoztak jogerős ítéletet, illetve büntetőjogi felelősséget megállapító jogerős ítéletet.

35 A vagyonelkobzási bizottság a 2004. augusztus 4. és 2010. augusztus 4. közötti időszakra vonatkozóan vizsgálatot folytatott, amelyből többek között az tűnik ki, hogy BP és családtagjai olyan jelentős értékű bankbetétekkel rendelkeztek, amelyek nem felelnek meg a jogszerű jövedelmüknek, és hogy banki ügyleteket olyan pénzeszközökkel hajtottak végre, amelyek eredete nem határozható meg, továbbá hogy jelentős ingó és ingatlanvagyonokat szereztek, illetve hogy BP fiktív szerződésekből származó jövedelmeket szerzett, mindemellett az ilyen fiktív ügyletekből származó jövedelemnek az volt a célja, hogy a BP vagyonszerzésére szolgáló eszközök nem jogszerű eredetét leplezze.

36 2015. május 14-i határozatával a vagyonelkobzási bizottság a vagyonelkobzásról szóló törvény 22. cikke (1) bekezdésének 8. pontja alapján eljárást indított a Sofiyski gradski sad (szófiai városi bíróság, Bulgária) előtt a BP és családtagjai, valamint a BP-vel kapcsolatban vagy BP ellenőrzése alatt álló harmadik személyek jogellenesen szerzett vagyonának elkobzása iránt, vagy ha azokat elidegenítették, a megfelelő pénzbeli ellenértékük, illetve ha azokat átforgatták, a helyükbe lépő vagyontárgyak elkobzása iránt.

37 A vagyonelkobzási bizottság kérelmére a Sofiyski gradski sad (szófiai városi bíróság) intézkedett az elkobozni kért vagyon befagyasztásáról.

38 A kérdést előterjesztő bíróság előtti eljárásban BP és az alapügy egyes alperesei azt állítják, hogy a vagyonelkobzási bizottság által kért elkobzás elfogadhatatlan, mivel lényegében ellentétben áll a 2014/42 irányelvvel. Ez az irányelv ugyanis megköveteli, hogy az elkobzás büntetőjogi felelősséget megállapító jogerős ítéleten alapuljon, amely feltétel az alapügyben nem teljesül. BP és az említett alperesek szerint uniós szinten nem létezik polgári jogi vagyonelkobzásra vonatkozó szabályozás, így az elkobzásra csak büntetőjogi felelősséget megállapító jogerős ítélet alapján kerülhet sor. Márpedig ugyanezen felek szerint az alapeljárás alpereseivel úgy bánnak, mintha az ügyüket elbírálták volna, és büntetőjogi felelősségüket jogerősen megállapították volna, ami sérti többek között az ártatlanság vélelmét és a tisztességes eljáráshoz való jogot.

39 A kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy az elkobzásról szóló törvényből kifejezetten kitűnik, hogy a polgári bíróság előtt indított elkobzási eljárás független a nyomozással érintett személlyel és/vagy a vele kapcsolatban, illetve az ellenőrzése alatt álló személyekkel szemben indított büntetőeljárástól. A vádemelés puszta ténye elegendő a vagyonelkobzás iránti polgári eljárás megindításához. Ugyanakkor a kérdést előterjesztő bíróság szerint az irányelv szövegéből világosan kitűnik, hogy a büntetőeljárás és a polgári jogi elkobzási eljárás közötti összefüggés nincsen kizárva, és hogy a polgári jogi elkobzási eljárást a büntetőeljárás befejezéséig nem lehet befejezni. E bíróság szerint az elkobzásról szóló törvény tehát túlmegy a 2014/42 irányelvben előírt minimális harmonizáción, éppen ezért ellentétes ez irányelvvel. Tekintettel arra, hogy BP-t az alapügyben szóban forgó tényállás miatt még nem vonták büntetőjogi felelősségre, az említett bíróság úgy véli, hogy a polgári jogi elkobzási eljárást fel kell függeszteni különösen a BP ellen indított büntetőeljárás befejezéséig.

40 Mivel kétségek merültek fel a 2014/42 irányelv rendelkezéseinek értelmezésével kapcsolatban, a Sofiyski gradski sad (szófiai városi bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni a [2014/42] irányelv 1. cikkének (1) bekezdését, amely előírja a „minimumszabályokat a vagyon esetleges későbbi elkobzás céljából történő befagyasztása tekintetében”, hogy az lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy a nem ítéletre alapított polgári jogi elkobzásra vonatkozó rendelkezéseket elfogadjanak?

2) A [2014/42] irányelv 4. cikke (1) bekezdését figyelembe véve, az következik-e az 1. cikk (1) bekezdéséből, hogy az azon személlyel szembeni büntetőeljárás puszta megindítása, akinek vagyona az elkobzás tárgyát képezi, elegendő a polgári jogi elkobzási eljárás megindításához és lefolytatásához?

3) Elfogadható-e a [2014/42] irányelv 4. cikke (2) bekezdésében szereplő okok olyan kiterjesztő értelmezése, amely megengedi a nem ítéletre alapított polgári jogi elkobzást?

4) Úgy kell-e értelmezni a [2014/42] irányelv 5. cikkének (1) bekezdését, hogy pusztán a személy vagyoni eszközei és a jogszerű jövedelme közötti eltérés alapján meg lehet vonni valamely vagyoni jogot – mint közvetlenül vagy közvetve bűncselekményből származót – olyan jogerős büntetőítélet fennállása nélkül, amely megállapítja, hogy a bűncselekményt az adott személy követte el?

5) Úgy kell-e értelmezni a [2014/42] irányelv 6. cikkének (1) bekezdését, hogy az a harmadik féltől történő elkobzást a közvetlen elkobzás kiegészítő vagy alternatív intézkedéseként vagy a kiterjesztett hatályú elkobzás kiegészítő intézkedéseként szabályozza?

6) Úgy kell e érteni a [2014/42] irányelv 8. cikkének (1) bekezdését, hogy biztosítja az ártatlanság vélelmének alkalmazását, és tiltja a nem ítéletre alapított elkobzást?”

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságáról

41 A vagyonelkobzási bizottság, valamint a bolgár és a cseh kormány azt állítja, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatatlan.

42 Ezen érdekelt felek szerint a 2014/42 irányelv értelmezése nem releváns az alapügyben történő határozathozatal szempontjából. Mindenekelőtt ugyanis ezen irányelv célja a büntetőügyekben elrendelt vagyonelkobzására vonatkozó minimumszabályok megállapítása, míg az alapügyben indított, polgári jogi jellegű vagyonelkobzás iránti eljárás független a büntetőeljárás lefolytatásától vagy kimenetelétől. Továbbá az említett bizottság vagyonelkobzás iránti kérelme a büntető törvénykönyv 201–203. cikkében meghatározott sikkasztás bűncselekményéhez kapcsolódik. Márpedig e bűncselekmény nem szerepel a 2014/42 irányelv tárgyi hatályát meghatározó 3. cikkében felsorolt jogi

aktusok egyikében sem. Végül a vagyonelkobzási bizottság és a bolgár kormány rámutat, hogy a 2014/42 irányelv átültetésére nyitva álló határidőt ezen irányelv 12. cikke 2016. október 4-ben határozta meg, míg a kérdést előterjesztő bíróság előtt az eljárás 2016. március 22-én indult meg, így ezen irányelv rendelkezései időbeli hatályuk miatt nem alkalmazhatók az alapeljárásra.

43 E tekintetben elegendő emlékeztetni arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a nemzeti bíróság által saját felelősségére meghatározott jogszabályi és ténybeli háttér alapján – amelynek helytállóságát a Bíróság nem vizsgálhatja – az uniós jog értelmezésére vonatkozóan előterjesztett kérdések releváns voltát vélelmezni kell. A nemzeti bíróság által előterjesztett kérelem Bíróság általi elutasítása csak abban az esetben lehetséges, ha nyilvánvaló, hogy az uniós jog kért értelmezése nem függ össze az alapeljárás tényállásával vagy tárgyával, illetve ha a szóban forgó probléma hipotetikus jellegű, vagy a Bíróság nem rendelkezik azon ténybeli és jogi elemek ismeretével, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a feltett kérdésekre hasznos választ adjon (2008. június 24-i Commune de Mesquer ítélet, C-188/07, EU:C:2008:359, 30. pont; 2018. november 13-i Levola Hengelo ítélet, C-310/17, EU:C:2018:899, 28. pont).

44 Márpedig, amennyiben nem tűnik ki nyilvánvalóan, mint a jelen ügyben sem, hogy az uniós jogi rendelkezés értelmezése semmilyen módon nem függ össze az alapeljárás tényállásával vagy tárgyával, e rendelkezésnek az alapügyben való alkalmazhatatlanságára alapított kifogás nem érinti az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságát, hanem a kérdések érdemére vonatkozik (2019. december 12-i Slovenské elektrárne ítélet, C-376/18, EU:C:2019:1068, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 Következésképpen az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadható.

Az ügy érdeméről

Előzetes megfontolások

46 A nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikkben bevezetett együttműködési eljárásban a Bíróság feladata, hogy a nemzeti bíróság részére olyan hasznos választ adjon, amely számára lehetővé teszi az előtte folyamatban lévő ügy elbírálását. Ennek érdekében adott esetben a Bíróságnak át kell fogalmaznia az elé terjesztett kérdéseket. Az a körülmény, hogy valamely nemzeti bíróság az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdést formálisan bizonyos uniós jogi rendelkezésekre hivatkozva fogalmazta meg, nem akadálya annak, hogy a Bíróság megadja e bíróság számára az uniós jog értelmezésének minden olyan elemét, amely hasznos lehet az utóbbi előtt lévő ügy megítéléséhez, akár hivatkozott ezekre a kérdéseinek megfogalmazásában, akár nem. E tekintetben a Bíróságnak kell a nemzeti bíróság által szolgáltatott információk összessége és különösen az előzetes döntéshozatalra utaló határozat indokolása alapján meghatározni az uniós jog azon rendelkezéseit, amelyeknek az értelmezése a jogvita tárgyára figyelemmel szükséges (2019. december 5-i EVN Bulgaria Toplofikatsia és Toplofikatsia Sofia ítélet, C-708/17 és C-725/17, EU:C:2019:1049, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 A kérdést előterjesztő bíróság a 2014/42 irányelv rendelkezéseinek értelmezésével kapcsolatban tesz fel kérdést a Bíróságnak. Ugyanakkor, amint azt a főtanácsnok az indítványának 41. pontjában megjegyezte, a sikkasztás az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban ismertetett formájában nem tartozik a 2014/42 irányelv 3. cikkében kimerítő jelleggel felsorolt jogi aktusok hatálya alá tartozó bűncselekmények közé, ily módon a vagyonelkobzási bizottság által kezdeményezett nemzeti eljárás tárgya nem tartozik az említett irányelv tárgyi hatálya alá.

48 Továbbá a 2014/42 irányelv 14. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy ez az irányelv kizárólag a 2005/212 kerethatározat 1. cikkének első négy francia bekezdését, valamint 3. cikkét váltja fel azon tagállamok tekintetében, amelyekre nézve az irányelv kötelező, aminek következtében – amint azt a főtanácsnok indítványának 48. és 49. pontjában lényegében kifejtette – az említett kerethatározat 2., 4. és 5. cikke a 2014/42 irányelv elfogadását követően továbbra is hatályban marad.

49 A jelen ügyben a 2005/212 kerethatározat 2. cikke (1) bekezdésének szövegéből az következik, hogy a tagállamoknak meg kell tenniük a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy lehetővé tegyék az egy évet meghaladó szabadságvesztés-büntetéssel büntetendő bűncselekmények elkövetési eszközeinek és e bűncselekményből származó jövedelmek egészben vagy részben történő elkobzását, a kérdést előterjesztő bíróság által megállapított bűncselekmények pedig 10 évtől 20 évig terjedő szabadságvesztés-büntetéssel büntetendők, ennélfogva e kerethatározat hatálya alá tartozhatnak.

50 Ebből következik, hogy a 2005/212 kerethatározat értelmezésének és hatályának sérelme nélkül e kerethatározat rendelkezései szükségszerűen azon uniós jogi tényezők közé tartoznak, amelyeket az alapeljárás tárgyára és a kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott információkra tekintettel a Bíróságnak figyelembe kell vennie annak érdekében, hogy az elé terjesztett kérdésekre hasznos választ adhasson.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

51 A fentiekre figyelemmel úgy kell tekinteni, hogy az együttesen vizsgálandó kérdéseivel az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2005/212 kerethatározatot úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az azt előíró tagállami szabályozás, hogy a jogellenesen szerzett vagyon elkobzását a nemzeti bíróság olyan eljárásban rendeli el, amely független a bűncselekmény megállapításától, különösen pedig az ilyen bűncselekmény feltételezett elkövetőinek büntetőjogi felelősségre vonásától.

52 E kérdés megválaszolásához emlékeztetni kell arra, hogy a 2005/212 kerethatározat az EU-Szerződésnek a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését megelőzően hatályos szövege szerinti, „A büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködésre vonatkozó rendelkezések” című VI. címének rendelkezésein, különösen pedig az EU 29. cikken, az EU 31. cikk (1) bekezdésének c) pontján és az EU 34. cikk (2) bekezdésének b) pontján alapul.

53 Az EU 31. cikk (1) bekezdésének c) pontja kifejti, hogy a büntetőügyekben folytatott együttműködés területén a közös fellépésnek az a célja, hogy az együttműködés javításához szükséges mértékben biztosítsa a tagállamokban alkalmazandó szabályok összeegyeztethetőségét. Ebben az összefüggésben a 2005/212 kerethatározat célja – amint azt a (10) preambulumbekezdése kimondja – annak biztosítása, hogy valamennyi tagállam rendelkezzen a bűncselekményből származó jövedelmek elkobzására vonatkozó hatékony szabályozással.

54 Éppen ezért írja elő a 2005/212 kerethatározat 2. cikkének (1) bekezdése azt, hogy a tagállamok megteszik a szükséges lépéseket annak érdekében, hogy képesek legyenek az egy évet meghaladó szabadságvesztés-büntetéssel büntetendő bűncselekmények elkövetési eszközeinek, illetőleg a bűncselekményekből származó jövedelmeknek, vagy az ilyen jövedelmekkel megegyező értékű vagyonnak egészben vagy részben történő elkobzására, ugyanakkor az 1. cikkének negyedik francia bekezdése az „elkobzást” a bíróság által kiszabott, egy bűncselekménnyel vagy bűncselekményekkel kapcsolatos eljárás eredményeképpen valamely bíróság által hozott büntetésként vagy intézkedésként határozza meg.

55 Amint az a 2005/212 kerethatározat (10) preambulumbekezdéséből szintén kitűnik, e kerethatározat a Dán Királyság azon javaslatához kapcsolódik, amely a kölcsönös elismerés elvének a vagyonelkobzást elrendelő határozatokra történő alkalmazásáról szóló, 2006. október 6-i 2006/783/IB tanácsi kerethatározat (HL 2006. L 328., 59. o.) elfogadásához vezetett. E kerethatározat célja, amint azt a

(8) preambulumbekezdése kifejti, hogy megkönnyítse a tagállamok közötti együttműködést a vagyon elkobzására irányuló határozatok kölcsönös elismerése és végrehajtása tekintetében annak érdekében, hogy egy tagállam elismerje és saját területén végrehajtsa az egy másik tagállam büntetőügyekben illetékes bírósága által hozott vagyonelkobzást elrendelő határozatokat.

56 Következésképpen, tekintettel a 2005/212 kerethatározat célkitűzéseire és rendelkezéseinek szövegére, valamint e kerethatározat elfogadásának hátterére, meg kell állapítani, hogy az említett kerethatározat olyan jogi aktus, amely arra kötelezi a tagállamokat, hogy a büntetőeljárások keretében elfogadott, vagyonelkobzást elrendelő bírósági határozatok kölcsönös elismerésének megkönnyítése érdekében közös minimumszabályokat vezessenek be az elkövetéshez használt eszközök és a bűncselekményből származó jövedelmek elkobzására vonatkozóan, amint arra lényegében a főtanácsnok is rámutatott indítványának 63. pontjában.

57 A 2005/212 kerethatározat tehát nem szabályozza a jogellenes tevékenységekből származó eszközök és jövedelmek olyan elkobzását, amelyet valamely tagállam bírósága nem a bűncselekmény vagy bűncselekmények megállapítására irányuló eljárás keretében vagy annak eredményeképpen rendel el.

58 Ezt az értelmezést egyáltalán nem cáfolja az említett kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdése.

59 Ez a rendelkezés ugyanis csupán annyit mond ki, hogy az adóügyi bűncselekmények vonatkozásában a tagállamok a büntetőeljárástól eltérő más eljárásokat is alkalmazhatnak annak érdekében, hogy az elkövetőt megfosszák a bűncselekményből származó jövedelmektől. E rendelkezés *a contrario* nem értelmezhető akként, hogy a tagállamok meg lennének fosztva annak lehetőségétől, hogy a nem adóügyi bűncselekménnyel kapcsolatos büntetőeljárásokon túl más vagyonelkobzási eljárásokat is bevezessenek. Az ilyen tilalom ugyanis túllépné a 2005/212 kerethatározat által bevezetett minimumszabályok terjedelmét.

60 A jelen ügyben úgy tűnik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő vagyonelkobzási eljárás polgári jogi jellegű, és a belső jogban a büntetőjogi vagyonelkobzás rendszere mellett egyidejűleg létezik. Kétségtelen, hogy az elkobzásról szóló törvény 22. cikkének (1) bekezdése értelmében ezt az eljárást a vagyonelkobzási bizottság indítja meg, amennyiben e bizottság tájékoztatást kap arról, hogy valamely személlyel szemben bizonyos bűncselekmények elkövetése miatt vádat emeltek. Ugyanakkor a Bíróság rendelkezésére álló iratokból és a tárgyaláson a vagyonelkobzási bizottság, a bolgár kormány és az Európai Bizottság által előadott pontosításokból kitűnik, hogy az említett törvény rendelkezéseinek megfelelően ezt a – kizárólag az állítólagosan jogellenesen szerzett vagyonra összpontosító – eljárást a bűncselekmények feltételezett elkövetőjével szemben esetlegesen indított büntetőeljárástól, valamint ezen eljárás kimenetelétől, különösen pedig az esetleges büntetőjogi felelősségre vonástól függetlenül folytatják le.

61 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által az alapügyben hozandó határozat nem a bűncselekménnyel vagy bűncselekményekkel kapcsolatos eljárás keretébe illeszkedik, illetve azt nem ezen eljárás eredményeképpen kell meghozni. Nem tartozik tehát a 2005/212 kerethatározat hatálya alá.

62 A fenti megfontolásokra tekintettel az előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a 2005/212 kerethatározatot úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az azt előíró tagállami szabályozás, hogy a jogellenesen szerzett vagyon elkobzását a nemzeti bíróság olyan eljárásban rendeli el, amely független a bűncselekmény megállapításától, különösen pedig az ilyen bűncselekmény feltételezett elkövetőinek büntetőjogi felelősségre vonásától.

A költségekről

63 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

A bűncselekményből származó jövedelmek, vagyon és az elkövetéshez használt eszközök elkobzásáról szóló, 2005. február 24-i 2005/212/IB kerethatározatot úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az azt előíró tagállami szabályozás, hogy a jogellenesen szerzett vagyon elkobzását a nemzeti bíróság olyan eljárásban rendeli el, amely független a bűncselekmény megállapításától, különösen pedig az ilyen bűncselekmény feltételezett elkövetőinek büntetőjogi felelősségre vonásától.

Aláírások